

Til folketingets sundhedsudvalg

Jeg er rystet over, at der skal vedtages en ny abortlov uden at der har været en diskussion om det før et folketingsvalg. For mig at se bør diskussionen slet ikke dreje sig om en øget abortgrænse, men om hvordan vi få nedsat antallet af aborter i Danmark. Jeg kan simpelthen ikke forstå, at fosteret og mange kvinders fortrydelse over at have fået en abort spiller så lille en rolle i diskussionen. Dertil mener jeg, at den føres på et falsk grundlag, fordi stort set alle taler, som om der ikke fandtes mulighed for abort for 1973.

Nedenfor ses mit seneste indlæg på netmediet Kontrast om emnet.

Venlig hilsen

Marianne Wagner

Sognepræst i Nørre Alslev og Nørre Kirkeby

Foster med fin hjerteaktion – ikke et liv?

»Det der, der var i min mave, det var ikke et liv. Jeg synes, det er decideret respektløst over for mit liv at tvinge mig til at skal tage mig et andet liv, som ikke er et liv på det tidspunkt, hvor jeg blev konfronteret med det« udtalte Tabita Mortensen til [Femina](#) tilbage i 2023, hvor hun også beskyldte det abortsamråd, der havde nægtet hende en senabort for at have smadret hendes liv. På det tidspunkt, hvor barnet i Tabita Mortensens mave åbenbart ikke var et liv, blev der i hendes journal noteret følgende: »Foster med fin hjerteaktion. Målt til 69,1 millimeter. 13+0.« Tabita Mortensen var gået til læge af frygt for at have kræft, men i stedet fik hun besked om en graviditet, der var så langt henne, at muligheden for abort ikke længere var til stede, og det havde altså nær smadret hendes liv. Så blev hun såkaldt »abortturist« i Sverige, og fik fjernet barnet. Jeg kan ikke slippe den tanke, at hendes historie, som flere medier ukritisk har bragt, har været medvirkende til, at abortgrænsen til juni hæves fra 12 til 18 uger.

Ændringen er kommet som en tyv om natten uden, at ret mange i befolkningen har ønsket det, og jeg synes, at vi skylder det lille knap syv cm. lange foster, der udviste fin hjerteaktion i uge 13+0, at tage en diskussion om, hvad der sker for både fosteret og dets mor ved et abortindgreb. For er vi så oplyste, som vi tror? Nok beskriver pjecen [Sådan kommer du igennem](#), som angiveligt udleveres til kvinder, der går med tanker om abort, hvad der sker for kvinden og hvilke psykiske efterveer, indgrebet kan have, og det burde i sig selv være afskrækkende, men den beskriver ikke, hvad der sker med fosteret. Sikkert med velberåd hu. Man kan muligvis tale om mindre eller større bevidsthed hos et foster alt efter hvilket stadie, det befinder sig på, men at man afslutter et liv, når man beslutter sig for abort, synes jeg er vanskeligt at se bort fra. I [Etisk Råds redegørelse](#) om abortproblematikken kan man nemlig læse, hvad der sker:

Ved medicinsk abort – den mest skånsomme, som kan foregå i hjemmet – dør fosteret af iltmangel, fordi det ikke længere forsynes med ilt fra moderkagen.

Ved kirurgisk abort fjernes fosteret ved hjælp af kirurgiske instrumenter, ved vakuumsug eller ved at »findele« det med en tang, før det suges ud.

Senaborter har karakter af en fødsel, hvor fosteret i omkring 15 procent af tilfældene viser så meget liv, at det registreres som et barn. At barnet lever efter fødslen, kan undgås ved, at en læge giver det en kaliumindsprøjtning i hjertet, som bevirker hjertestop. Man mener ikke, at barnet kan føle smerte ved disse

sene aborter, men spørgsmålet er hvor meget, man overhovedet ved om det. Jeg erindrer fra mine graviditeter, at jeg fik at vide, at barnet meget hurtigt kunne mærke om mor var glad eller ked af det.

Men altså: selv ved en meget tidlig abort er der tale om, at fosteret dør af iltmangel, og en kvinde skal ikke være ret langt henne, hvor selv en medicinsk abort forekommer risikabel for hende; efter uge ni anbefales det, at aborten sker på hospitalet, da blødningen stiger i takt med graviditeten.

Det kommer endvidere jævnlige frem, at en del kvinder (og mænd) hele livet fortryder aborten (senest i sommeren 2024, hvor Berlingske bragte et par [indlæg](#) om emnet), og i et land, hvor der i 2023 blev foretaget flere end [15.000](#) aborter, bør det vel diskuteres, om de såkaldt reproduktive rettigheder, som man kalder abort i nysprog, for en del kvinder faktisk er at regne for en selvskade, som samfundet bidrager og opmuntrer til? Fordi kvinde og foster er i symbiose, er og bliver abort nemlig et eksistentielt spørgsmål, som ikke kan reduceres til alene at være lægefagligt. Vi kan ikke lovgive på baggrund af kvinder som Tabita Mortensen eller en lobbyorganisation som *Sex og Samfund*.

Hvordan er det egentlig kommet dertil, at den fri abort hyldes som en sejr for kvinder i et land, hvor man har alle muligheder for at kunne opfostre et barn uden at skulle ende på gaden, hvor barnløse par står i kø for at adoptere, og hvor præventionen er billig og let at få fat i? Måske fordi hele fortællingen hviler på en løgn. Da Mette Frederiksen i sin [åbningstale](#) sidste år roste sig selv og regeringen for at have indført den forhøjede abortgrænse nævnte hun Thit Jensens nedslidte mor i slutningen af det 19. århundrede med de 12 børn, der fik forfatteren til at kæmpe for frivilligt moderskab. Det er godt nok længe siden, og Frederiksen glemte behændigt at fortælle, at muligheden for abort blev indført allerede i 1937, hvis der var medicinske, genetiske eller etiske forhold, der tilsagde, at en afbrudt graviditet kunne være den rette løsning. I 1956 blev retten til abort udvidet, hvis sociale forhold talte for det. Og også dengang var der mulighed for prævention, hvad mange benyttede sig af. Når statsministeren i sin tale hævder, at »vi står på skuldrene af andre« medens vi forsætter Thit Jensens kamp, glemmer hun, at Thit Jensen i sit forfatterskab ofte hyldede moderskabet, og at de skuldre, Mette Frederiksen som socialdemokrat står på, er Jens Otto Krag, der sammen med den militante del af rødstrømpebevægelsen var hovedarkitekten bag den abortlov, vi fik i 1973, og som lynhurtigt skabte travlhed på landets sygehuse; alene i 1975 blev der foretaget næsten [28.000 aborter](#). På et tidspunkt, hvor p-pillen var opfundet!

Krag og rødstrømpebevægelsen er værd at dvæle ved. I 1973 skrev en kvinde således i [Rødstrømpebladet](#): »Abort giver mig lige så lidt skrupler som at gå i seng med en mand, når jeg har lyst.« Her lignede hun Jens Otto Krag, der gik i seng med kvinder, når han havde lyst. Man husker måske afsnittet om besættelsen i DRs Danmarkshistorie, der mest handlede om den abort, Krag daværende kæreste fik foretaget i hans hjem. En meget sen abort, som gjorde [hende syg og depressiv](#), og som ødelagde forholdet, fordi det ikke var »muligt at finde den glæde, de tidligere havde fundet hos hinanden, igen.« Efter sigende var det ikke den eneste kvinde, der [fik fjernet en frugt](#) af elskovslivet med Jens Otto Krag.

Kampen for fri abort, det åh så store fremskridt for kvinder, førtes således af en mand, der notorisk løb fra sit ansvar, akkompagneret af skruppelløse kvinder, der krævede frit sexliv, hvor abort synes at være en del af præventionspakken.

Denne kamp videreføres i dag af [Sex & Samfund](#) samt et stort flertal i folketinget, som ikke alene har forhøjet abortgrænsen fra 12 til 18 uger, men dertil indført muligheden for, at umyndige piger kan få abort af et ret stort foster uden forældrenes viden og samtykke. Dette sker i en tid, hvor det ikke skorter på historier om modne mænd i både det politiske og det kreative miljø, der rask væk har indledt forhold til endda meget unge piger, som ikke kunne overskue rækkevidden af deres handlinger. Med den kommende

lov kan mænd uden konsekvenser presse umyndige piger til abort af et endog stort foster uden forældrenes viden.

Det er der ikke meget kvindekamp over, og den liberale holdning til abort handler nok også i virkeligheden om, at sexlivet er helligt, men det burde dog ikke være mere helligt end det, der kan komme ud af det, nemlig et lille menneske, så lad mig hermed slutte, hvor jeg begyndte, nemlig hos det lille foster i uge 13+0, hvor der blev konstateret »fin hjerteaktion«. Hvorfor var det ikke et liv?